

ΦΥΛΛΟΝ

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1896 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διευθυντής **ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ** ἰδιοκτήτης

Ὁ Πρίγκιψ Γεώργιος.

ΤΟ ΚΥΡΙΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΜΑΣ

«Ἡ μέλλουσα τῶν τέκνων τύχη, ἔλεγεν ὁ μέγας Ναπολέων, εὐρίσκειται πάντοτε εἰς τὰς χεῖρας τῆς μητρός.»

Ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ τῆς ἀνθρωπότητος ἀνεγνώριζε τὴν μητέρα αὐτοῦ ὡς αἰτίαν τῆς μεγάλης δόξης εἰς τὴν ὁποίαν ἤξιώθη νὰ ὑψωθῆ.

Καὶ δὲν ἔχομεν ὀλίγα παραδείγματα πείθοντα ἡμᾶς περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος.

Ὁ μέγας ποιητῆς λόρδος Βύρων, δυστυχήσας νὰ ἔχη ἀνόητον, ἀλαζόνα καὶ ματαιόφρονα μητέρα, ἣ ὁποία διαρκῶς τὸν περιέπαιζε, τὸν παρῶζυε, τὸν κατεφρόνει καὶ τὸν ἐγλευάζεν, ἐκυριεύθη ἐνωρίς ἀπὸ τὸν θυμόν, τὴν ἐπαρσιν, τὴν ὑπεροφίαν τὸ μῖσος καὶ ὅλα τὰ βίαια πάθη τὰ ὁποῖα κατόπιν ἐξεχύθησαν εἰς τὰς μεγάλας αὐτοῦ ποιήσεις, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ Λαμαρτίνος γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἀπὸ μητέρα εὐσεβῆ καὶ πεπαιδευμένην ἐνεπνεύσθη ὅλας τὰς ἀρετάς αὐτῆς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων ὁ Ἑρρίκος ὁ Δ', ὁ Λουδοβίκος -ΙΣΤ', οἱ δύο Γράκχοι, ὁ Βολταῖρος καὶ τόσοι ἄλλοι, πρόκεινται παραδείγματα τῆς ἐπιδράσεως τῆς μητρικῆς ἀνατροφῆς.

Ἐκ τούτου εὐνόητον ὁποῖαν ἐνασκει ἐπιρροὴν ἐπὶ ὀλοκλήρου τοῦ βίου τοῦ παιδὸς ἡ μητρικὴ διδασκαλία καὶ ἡ οἰκιακὴ ἀνατροφή.

Τὸ παιδίον μανθάνει ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, ἀλλὰ μορφοῦται ἀπὸ τὴν μητέρα ἀπὸ τὰς χεῖρας καλῶν διδασκάλων λαμβάνομεν καλοὺς μαθητάς, ἀπὸ δὲ τὰς μητέρας καλοὺς ἀνθρώπους. Εἰς αὐτάς ἐπομένως ἀνήκει κυρίως ἡ παιδαγωγία εἰς δὲ τοὺς διδασκάλους ἡ διδασκαλία, δύο πράγματα τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν.

Δὲν πρέπει ἐπομένως νὰ ἐφησυχάζῃ ἡ μήτηρ παραδίδουσα τὸ ἑαυτῆς τέκνον εἰς τὸ σχολεῖον, διότι καὶ ἡ ἐπιμέλεια τοῦ διδασκάλου καὶ ἡ διδασκαλία αὐτοῦ θὰ ἀποβῶσιν ἄκαρποι καὶ μάταιαι ὅταν ἐκ παραλλήλου δὲν βαδίζει ἡ οἰκογενειακὴ ἀνατροφή καὶ ἡ μητρικὴ διδασκαλία.

«Σεῖς μητέρες εἰσθε προωρισμέναι νὰ φέρετε εἰρήνην εἰς τὴν κοινωνίαν τάξιν εἰς τὴν οἰκίαν, τιμὴν εἰς τὰ τέκνα σας, εὐτυχίαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα δόξαν εἰς τὴν πατρίδα», ἀνακράζει μέγας σοφός.

Τὸ πρῶτον καὶ μεγαλειότερον σχολεῖον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ οἰκογένεια, ὁ δὲ μεγαλειότερος διδάσκαλος ἡ μήτηρ. Ἀναδειχθῆτε ἐπομένως ἀξίαι τοῦ οὐρανοῦ τούτου προορισμοῦ καὶ τῶν ἐλπίδων τῆς πατρίδος.

Μὴ μιμῆσθε τὰς ξένας εἰς τὴν ματαιότητα, ἀλλὰ φυλάξατε καθαρὸν καὶ ἀκέραιον τὸν ἑλληνικὸν χαρακτῆρα διὰ νὰ τὸν μεταδόσῃτε ὡς πολύτιμον κληρονομίαν εἰς τὰ τέκνα σας. Ἦδη ὑπὲρ ποτε ἡ πολιτεία ἔχει ἀνάγκην χρηστῶν πολιτῶν καὶ ἡ πατρίς ἀληθῶν Ἑλλήνων. Καθ' ὀλοκλήριαν τὸ ἔργον τοῦτο ἀνήκει εἰς ὑμᾶς, αἱ ὁποῖαι συναισθανόμεναι τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν σας μεριμνήσατε ὑπὲρ τῆς ἐπιμελοῦς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων σας, ἵνα ἐπερχομένη ἡ ἱστορία ἐν τῷ μέλλοντι ἀναγράψῃ εἰς τὰς χρυσοῦς δέλτους τῆς μετὰ θαυμασμοῦ τὸ ὄνομά σας.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΙΓΚΗΠΑ ΓΕΩΡΓΙΟΝ

«Χρυσὸ μου Βασιλόπουλο τοῦ τόπου μας καμάρι
«Δὲν σὲ ζητᾶμε πρίγκηπα, σὲ θέλουμε Κανάρη».

Πέτα, Βασιλόπουλό μου
Τῆς πατρίδος μας καμάρι,
Πέτα, Γεώργιο μου λεβέντη
Σ' αἱματόσμιχτο νερό,
Γιὰ νὰ ἴδουν οἱ σκλαβωμένοι,
Βασιλόπουλο Κανάρη,
Γιὰ νὰ ἴδουν ἀναστημένο
Τὸν παλιὸ μας τὸν καιρό.

Σ' ἐκαμάρωνα λεβέντη
Νὰ χουφτιάξῃς τὸ τιμόνι
Καὶ νὰ σχίξῃς σὰν δελφίνι
Ἄσπυρόχυτα νερά
Κ' ἐνοιωθᾶ κρυφῆ ἐλπίδα
Σ' τὴν καρδίᾳ νὰ ξανανοιώῃ
Κ' ἐπλημμύριζε σ' τὰ στάθαια
Ἡ ἐλπίδα κ' ἡ χαρά.

Σ' ἐτραγοῦδαγα μὲ πόνο,
Ζηλευτό μου παλλικάρη,
Καὶ τὰ μάγια μου βουρκῶναν
Ἄπ' τὸν πόνο μου αὐτό,
Ὅταν σ' ἐβλέπα λεβέντη
Σ' τὸ κανόνι καβαλλάρη
Ὅχι πρίγκηπα, ἀλλὰ ναῦτη
Τῆς πατρίδος ζηλεῖ τό.

Ὅσα δάκρυα 'κυλίσαν
Ἄπὸ μάτια βουρκωμένα
Κι' ὅσα 'πῆρε τὸ ἀγέρι
Ἄπ' τὸ ἔθνος Σου φιλιὰ,
Ὅλα ἄς ἔλθουνε μαζί Σου
Βασιλόπουλο 'ς τὰ ξένα
Τὴν ἀγάπην μας νὰ δείχνουν
Σ' τὸ παιδί τοῦ Βασιλιᾶ.

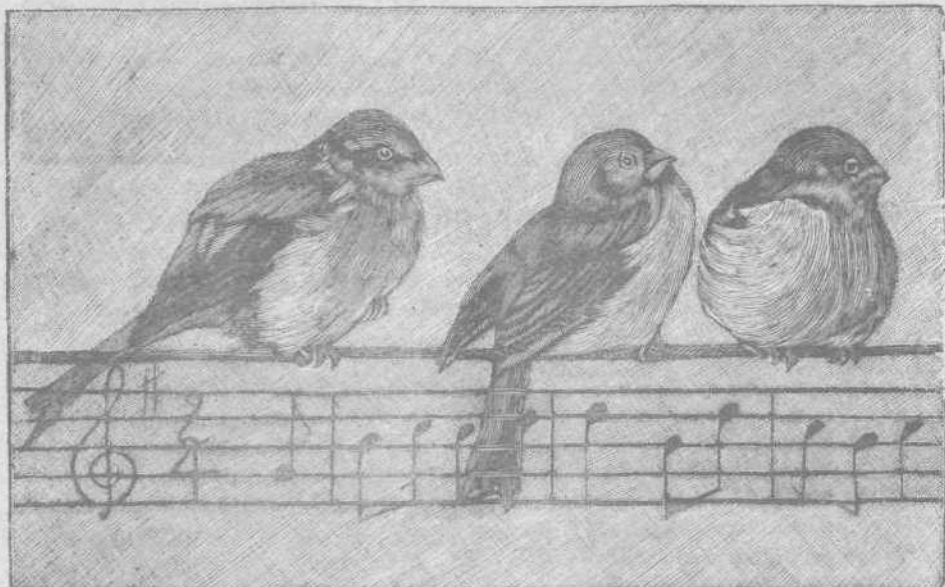
Πέτα τώρα 'ς τὸ καρδί
Φτερωτὸ θαλασσοπούλι,
Πέτα σίδερα νὰ σπάσῃς
Σαπισμένα ἀπ' τὴ σκουριὰ
Καὶ τὰ κόκκαλλα θὰ τρίξουν
Μέσ' 'ς τὸν τάφο τοῦ Μιαούλη
Καὶ τὴ δόξα Σου θὰ ψάλη
Καὶ τὸ κύμα κ' ἡ στεριά.

Ὁ Θεὸς καὶ ἡ πατρίδα
Παραστέκουν 'ς τὸ τιμόνι
Βασιλόπουλο ἀνδρειωμένο
Ναυτοπούλι μου χρυσό
Καὶ προσμένουν νὰ βροντίξῃ
Μέσ' 'ς τὴν Κρήτην τὸ κανόνι
Καὶ νὰ ἴδουν νὰ ξαναζήσῃ
Τοῦ Κανάρη τὸν πυρσό.

Νύφην ἀραβωνιασμένην
Εἶν' ἡ Κρήτη μας 'ς τ' ἀλήθεια
Καὶ προσμένει τὸ στεφάνι
Καὶ τοῦ γάμου τὰ φιλιὰ.
Τί χαρὰ θὰ τῆς πλατύνη
Τ' ἀνδρειωμένα τις τὰ στάθαια
Σὰν τῆς φέρῃ τὸ στεφάνι.
Τὸ παιδί τοῦ Βασιλιᾶ ;

Πέτα Βασιλόπουλό μου
Μέσ' 'ς τῆς Κρήτης τὸ λιμάνι
Καὶ μαζί Σου τῆς πατρίδος
Κάθε πόθος ξαναζῆ.
Κι' ὅταν ἔλθῃς, νὰ μᾶς φέρῃς
Ξεσχισμένο τὸ κοράνι
Ἡ νὰ πέρῃς τιμημένος
Μὲ τὴν Κρήτην μας μαζί.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΡΑΙΑΣ

ΗΝ περιέπαιζον πολύ και οι συγκατοικοί της και οι γείτονές της δια τήν φιλαργυρίαν της, αν και ήτο γραιία και δέν ήρείλομεν ποτέ οι νεώτεροι να περιγελωμέν

τούς γέροντας δια τὰ ελαττώματά των.

Ἡ κυρά Κατέ ήτο πολύ φιλάργυρος. Οἱ γείτονές της όμως ἔλεγαν ὅτι δέν ἔχει διόλου χρήματα. Ἄλλα τότε πῶς ἔζη χωρίς να ἐργάζεται; Ἄρα θά εἶχε μικράν τινα περιουσίαν.

Δέν εἶχαν ἄλλον εἰς τόν κόσμον ἀπό τήν Λιλῆ, μίαν χαριτωμένην γάταν, μαύρην καί λευκῆν, ἡ ὁποία δέν ήτο διόλου ἀγαπητή εἰς τοὺς γείτονας. Ἡ Λιλῆ ἔκοιματο ὅλην τήν ἡμέραν πλησίον τῆς γραιίας καί ἐξύπνα μόνον ὅταν ἡ κυρά Κατέ τῆς προσέφερε τὸ γάλα ἢ τόν ζυμὸν της.

Εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τῆς οἰκίας

κατόκει εἰς πτωχὸς ἐργάτης, ὁ ὁποῖος ἐκέρδιζε τὸν ἄρτον του δια τῆς ἐργασίας του.

Μίαν ἡμέραν, δέν ἤξεύρω πῶς ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς Λιλῆς, να κάμη ἓνα ταξειδάκι, δια να ἐπιθεωρήσῃ ὅλον τὸν οἶκον. Εἰσέρχεται λοιπὸν ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἐργάτου καί ἰδοῦσα μίαν τράπεζαν μὲ ἓν πολὺ καλὸ πρόγευμα, ἐκάθισε μὲ ὅλην τῆς τήν ἡσυχίαν καί ἤρχισε να τρώγῃ, ὅτε κατὰ δυστυχίαν της εἰσῆλθεν ὁ κύριος τοῦ δωματίου, ὁ ὁποῖος βλέπων ὅτι τὸ πρόγευμά του εἶχε καταφραγεθῆ, ἤρπαξε τὸ ζῶον ἀπὸ τὸν λαίμονα καί ἠτοίμασθη να τὸ ρίψῃ ἐκ τοῦ ἄνω πατώματος εἰς τὴν ὁδόν.

Δύο φωναὶ ἀντήχησαν ταυτοχρόνως καί δύο πρόσωπα ἀνῆλθον ταυτοστιγμὲν τὰς βαθμίδας· ἡ μία ήτο ἡ κυρά Κατέ, ἡ ὁποία ἐφώναζε, ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά της καί ἐκτύπα τὰς χεῖράς της, διότι προσέβλεπε τὴν φοβεράν καταστροφῆν, καί ἡ ἄλλη ἡ πλύντρια Μαρία, ἡ ὁποία κατόκει εἰς τὸ τέταρτον πά-

τωμα καί ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα μὲ ἓνα καλάθι ἀσπρορρούχων.

— ὦ! κύριε Ἰάκωβε, ἐφώναζε, μὴ τὸ ρίψητε· εἶνε φοβερὸν να σκοτωθῆ τὸ ταλαίπωρον ζῶον.

— Μοῦ ἐκλεψε τὸ φαγητόν μου, ἡ κλέφτρα, ἀπήντησε, καί ἀφῆκε τὴν δυστυχῆ Λιλῆν να πείσῃ.

Ἡ κυρά Κατέ ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς καί τὰ ὄμά της, δια να μὴ ἴδῃ τὴν φοβεράν καταστροφῆν, ἀλλ' ἐρρηξε τοικύτως φοβεράς κραυγὰς, ὥστε εἰδοποίησε καί τοὺς πλέον μεμακρυσμένους γείτονας.

Ὅταν ἤνοιξε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀντι να ἴδῃ φονευμένην τὴν Λιλῆν, εἶδε τὴν Μαρίαν γελῶσαν να τῆς προτείνῃ τὸ καλάθιον, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ἐκαθῆτο σιωπηλῆ ἡ Λιλῆ της.

— Θαῦμα, θαῦμα!... ἐψιθύρισε ἡ κυρά Κατέ.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Μαρία γελῶσα· καθ' ἢν στιγμὴν ἡ γάτα σας ἐπιπτεν, ἔθεσα τὸ καλάθιόν μου καί ἔπεσεν ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἡ κυρά Κατέ ἐκύτταξε καλὰ καλὰ τὴν κόρην, ἐπῆρε τὴν Λιλῆν καί εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της, χωρὶς να εἶπῃ λέξιν.

— Μπα! εἶπεν ἡ Μαρία στεναζούσα· δέν μοι ἔλεγε τοῦλάχιστον εὐχαριστῶ... Τί παράξενος ἄνθρωπος ἡ κυρά Κατέ.

Καί ἡ πτωχὴ ἐργάτις ἀπεμακρύνθη.

Μίαν ἡμέραν ἡ Μαρία ἠσθένησε καί δέν εἶχε κανένα να τὴν περιποιηθῆ· ἐκτὸς όμως τούτου εἶχον ἀρχίσῃ να τελειώνουν αἱ οἰκονομίαι τὰς ὁποίας αὐτὴ δια τῆς ἐργασίας της εἶχε συγκεντρώσῃ. Τί θά ἐγίνετο τώρα; Τίς θά ἐφρόντιζε δια τὴν πτωχὴν ὀρφανήν; Ἐ-

μενε μόνῃ, κλινῆρης, τρώγουσα ὀλίγον ξηρὸν ἄρτον ὡς τροφήν, ἐνῶ ἡ Λιλῆ ἔπινε ζυμὸν ὄρνιθος καί γάλα ζαχαρωμένον. Ἄλλοίμονον όμως· ὄλαι αἱ περιποιήσεις πρὸς τὴν Λιλῆν ἀπέβησαν ἀνωφελεῖς, διότι μίαν ἡμέραν ἡ γάτα ἠσθένησε καί τὸ ἑσπέρας ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀπαρηγορητοῦ γραιίας κυρίας της.

Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἡ κυρά Κατέ ἔκλαιε τὴν ἀγαπημένην της Λιλῆν, καί τέλος, καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς θλίψεως, εὑρέθη μίαν ἡμέραν ἐπὶ τῆς κλίνης της νεκρά καί παγωμένη, διότι ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Λιλῆς, φύσει φιλάργυρος ἡ γραιία, δέν ἤναψε πλέον φωτιά.

Ἐνῶ ταῦτα ἐλάμβανον χώραν, μίαν γυνή, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἐσπευσαν εἰς τὸν οἶκον τῆς νεκρᾶς, ἀνεύρεν ἓνα φάκελλον μὲ τὰς λέξεις: «Ἐδῶ ὑπάρχει ἡ διαθήκη μου».

Εἰς ἄνθρωπος τῆς ἀρχῆς παρέλαβε τὴν διαθήκην καί μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ πτωχὴ Μαρία εἰδοποιεῖτο παρὰ τῆς δικαιοσύνης να παραλαβῇ 60,000 φράγκων ὡς κληρονόμος τῆς γραιίας, ἡ ὁποία εἰς τὴν διαθήκην της ἔλεγε τὰ ἐξῆς περίπου:

«Ἀφίνω κληρονόμον ὅλης τῆς περιουσίας μου τὴν πτωχὴν Μαρίαν Κ... ἢ ἢ τις ἔσωσε μίαν φοράν τὴν μικρὴν βμοῦ γατίτσαν».

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἡ Μαρία δέν ἠδύνατο να ἴδῃ γάταν, χωρὶς να ἐνθυμηθῆ τὴν πτωχὴν Λιλῆν, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας της.

Ἐννοεῖτε τώρα καλῶς, ἀγαπητοί μου φίλοι, ὅτι ἀργά ἡ ἐνωρίς μίαν καλὴν πράξιν δέν μένει χωρὶς ἀνταμοιβήν.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν) ΒΕΛΙΑ ΚΟΤΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΑΚΚΟΥΛΙ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

Πάραυτα ηνοιξεν έτέρα πύλη σιδηρά και ο στρατιώτης μετά της συνοδείας του εύρηθη άπέναντι άλλων καταδικών, νεκρών ως επί τὸ πλείστον, τῶν ὁποίων ἡ γλώσσα ἦτο δεδεμένη και δὲν ἤδυναντο νὰ ἐκφέρωσιν οὔτε στεναγμόν.

— Διατί βρασανίζονται τοιουτοτρόπως οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; ἠρώτησεν ὁ στρατιώτης.

— Ὑπέπεσαν εἰς φρικτὸν ἐγκλημα, στρατιωτὰ μου, διέκοψεν ὁ ἀρχιδιάκων, ἠσέθησαν πρὸς τοὺς γονεῖς των, πρὸς θεοὺς οἱ ὁποῖοι τοὺς ἔφερον εἰς τὸν κόσμον και ἐμόχθησαν δι' αὐτούς, πρὸς θεοὺς δηλαδή οἱ ὁποῖοι εἶναι ὅ,τι πολυτιμώτερον εἰς τὸν ἄνθρωπον μετά τὸν θεόν και τὴν πατρίδα.

— Καί δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μάθω ἐν λεπτομερείᾳ τὴν ἱστορίαν κανενὸς ἐξ αὐτῶν; ἠρώτησεν ὁ στρατιώτης.

— Εὐχαρίστως, ἀρκεῖ νὰ θέλητε.

Καί ὁ ἀρχιδιάκων διέταξε τὸν ὑπαπιστήν του νὰ λύσῃ τὴν γλώσσαν ἐνός ἐκ τῶν καταδικῶν πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ στρατιώτης ἀπηύθυνε τὸν λόγον.

— Εἰπέ, ἄνθρωπε καταδικασμένε, διὰ ποῖον φρικτὸν ἐγκλημα ἐσύρθης μέχρι τῆς κολάσεως και ὑποπέρεις τὴν φρικτὴν ταύτην τιμωρίαν;

Καί ὁ καταδικὸς μὲ φωνὴν ἐξησθενημένην και τρέμουσαν ἤρχισεν ὡς ἐξῆς:

— Ἦμουν παιδί κακό, πολὺ κακό.

Γράμματα δὲν ἠθέλησα νὰ μάθω, ἂν και ὁ πατέρας μου ἐκοπίασε πολὺ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἀγαπήσω τὸ σχολεῖον· ἐγὼ ἐπροτιμοῦσα καλλίτερα νὰ παίζω, παρά νὰ μελετῶ. Τέχνη δὲν μοῦ ἤρесе καμμιὰ. Ὅσον και ἂν προσεπάθησεν ὁ πατέρας μου, καλὸς οἰκοκύριος τοῦ τόπου, νὰ μὲ κάμῃ νὰ συνειθίσω τὴν τέχνην του, νὰ ψαρεύω, δὲν τὸ κατώρθωσε. "Ελεγα πῶς μ' ἐπέιραζε ἡ θάλασσα και δὲν ἤμποροῦσα νὰ ὑποφέρω μέσα εἰς τὴν τράτα. Ὁ ἄνθρωπος ὅταν δὲν θέλῃ νὰ ἐργασθῇ, εὕρισκε χιλίας ὄμο προφάσεις. Τὸ ἴδιο ἔκαμνα και ἐγὼ· ἄλλοτε ἤμουν ἀρρωστος, ἄλλοτε εἶχα δουλειὰ, ἄλλοτε ἤθελα νὰ κάμω συντροφιά τοῦ παποῦ, και ποτὲ ἐπὶ τέλους δὲν ἤμην εὐκαιρος νὰ ἀκολουθήσω εἰς τὴν δουλειὰ τὸν πατέρα.

"Εφθασα ἐπὶ τέλους εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν. Τὰ δεκαπέντε αὐτὰ χρόνια, ὅπως σὰς εἶπα, τὰ ἐπέρασα χωρὶς νὰ μάθω οὔτε γράμματα, οὔτε καμμίαν ἐργασίαν.

Ἡ ἀργία, καθὼς γνωρίζετε, εἶναι μὴτηρ πάσης κακίας· λοιπὸν ἡ ἀργία δὲν ἤργησε νὰ μὲ ὠθήσῃ εἰς τὸ κακόν.

Καθ' ἡμέραν ἐπραττα και ἐν σφάλμα, ἢ μᾶλλον ἐν ἐγκλημα. "Αλλοτε ὕβριζα και ἐκτυποῦσα ἀνευ λόγου τὰ ἄλλα παιδιὰ τοῦ νησιῦ, ἄλλοτε ἐκλεπτον τὰ αὐγά ἀπὸ τὴν γειτονία, ἄλλοτε ἐθραυον τὰς ὕλους τῶν οἰκιῶν

και τέλος κατήτητε ν' ἀφαιρίσω ὀλίγα χρήματα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν!

Ὁ πατήρ μου ἔλειπεν εἰς τὴν ἐργασίαν του, ὅταν ὑπέπεσα εἰς τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἐγκλημα και οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι μὲ συνέλαβον, μὲ ἔφεραν εἰς τὴν μητέρα μου, διὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ μου, ἄναρτος γυνή, μαθοῦσα τὴν πράξιν μου μὲ ἐτίπληξε βαρύτατα ἐνώπιον τῶν γειτόνων και μὲ ἐρράπισεν. "Εγὼ ὅμως τότε— ὦ, συγχώρησάν με, καλή μου μητέρα, ποῦ εὕρισκεσαι τώρα εἰς τὸν παράδεισον— ὠμίλησα βραναύτως εἰς τὴν μητέρα μου, και ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐδοκίμασα νὰ ὑψώσω τὸ χέρι μου, διὰ νὰ...

"Ω! δὲν ὑπάρχει μεγαλειότερον ἐγκλημα, ἀπὸ τὸ νὰ σηκώσῃ χέρι τὸ παιδί ἐναντίον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὸ ἔφερον εἰς τὸν κόσμον!

Τὸ βράδυ, ὁ πατέρας ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἐργασίας του, μόλις ὁ ἔμαθε τὰ κατορθώματά μου, ἔγεινεν ἐξω φρενῶν.

"Εγὼ ἐν τούτοις ἔμεινα ἐκεῖ ἀπαθὴς και ἀτάραχος· οὔτε ἐν δάκρυ, οὔτε εἰς στεναγμὸς δὲν εἰδείκνουν τὴν μεταμέλειάν μου.

Ὁ πατήρ μου βλέπων τὴν τοιαύτην διαγωγὴν μου, μὲ ἐδίωξεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν οἰκίαν του και μὲ κατηράσθη!

"Εγὼ, ὅταν μὲ κατηράτο ὁ πατήρ μου, ἐγελοῦσα μέσα μου κρυφά, διότι δὲν ἐγνώριζα ὅτι εὐχαὶ γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἰκῶν, αἱ δὲ κατάραι αὐτῶν καταστρέφουσι αὐτὰ!

"Απὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅμως ἐφυγα ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπῆτί μας και ἐμῆθα εἰς ἓνα καράβι, ποῦ ἦταν ἐτοιμο νὰ φύγῃ γιὰ τὴν ξενητεία. Εἰ-

χαν ἀνάγκη ἀπὸ ναύτας και μὲ ἐκράτησαν. "Αμα εἶδαν ὅμως ὅτι δὲν εἶξευρα καθόλου ἀπὸ τῆς δουλειᾶς τοῦ καραβιοῦ, ἤθελαν νὰ μὲ διώξουν παλιν. Παρακάλεσα τὸν καπετάνιο και μὲ ἐκράτησε μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μὲ βγάλῃ εἰς τὸ πρῶτο νησί ποῦ θ' ἀπαντούσαμε. "Εδῆχθη και μὲ ἐκράτησε εἰς τὸ καράβι, ὅπου μοῦ ἔρριχναν οἱ ναῦται κάθε μέρα ἓνα κομμάτι ψωμί. Τὸ ἔβρεχα και τὸ ἔτρωγα· ἤμουν εὐχάριστος και μὲ ἐκείνο. "Ἠρχισα νὰ μεταμελοῦμαι, ἀλλὰ ἦτο πλέον πολὺ ἄργά.

Εἶχαν περάσει 15 ἡμέραι ποῦ ἐφύγαμεν ἀπὸ τὸ νησί μας, ὅταν ἓνας ἀέρας δυνατὸς μᾶς ἔσχισε τὰ πανιά και μᾶς ἐχάλασε τὸ τιμόνι. "Εγυρίζαμε πειὰ χωρὶς τιμόνι ὅπου ἤθελαν τὰ κύματα. Τὸ ψωμί ἄρχισε νὰ μᾶς λείπῃ, και μοῦ ἔκοψαν και τὸ ξερὸ κομμάτι ποῦ μοῦ ἔδιναν. "Ἐπῆγα εἰς τὸν καπετάνιο και τὸν παρεκάλεσα πεσιμένος εἰς τὰ γόνατα νὰ μοῦ δώσῃ ἓνα ξερὸ κομμάτι, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατον.

— Ἐμεῖς δὲν ἔχομε νὰ ταῖσουμε τοὺς ναύτας μας, θὰ ταῖσουμε και τοὺς ἀκκαμάταις; μοῦ εἶπε και μ' ἐδιώξε.

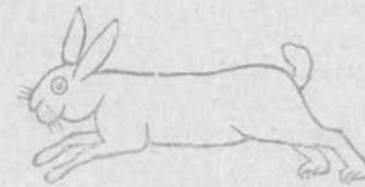
Ἐπερίμενα πειὰ ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν πείνα και τὴν ἀπελπισία!

Ὁ Θεὸς ὅμως, φαίνεται, δὲν εὕρισκεν ἀρκετὴν τιμωρίαν τὸν θάνατον αὐτὸν και μὲ ἄφησε νὰ ζήσω ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας χωρὶς ψωμί. Τότε ἤρχισα νὰ συλλογίζωμαι τὴν κατάραι τοῦ πατέρα μου, ἀλλὰ και παλιν δὲν παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

(ἀκολουθεῖ)

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Γ. ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΗΜΕΡΑ

ΤΟ ΠΑΡΗΚΟΟΝ ΠΟΝΤΙΚΙ

(Μῦθος δι' ἀπαγγελίαν)

Ἔνας ποντικός, μὰ γέρος... σ' τὴ φωνηὰ του ξαπλωμένος.

Ἀπὸ τὰ γεράματα του, ξεψυχοῦσε ὁ καυμένος.

Μὰ πρωτοῦ νὰ ξεψυχήσῃ, ἐζητοῦσε τὰ παιδιὰ του
Συμβουλὴ νὰ τοῦς ἀφήσῃ, νὰ τοῦς δώσῃ τὰ φιλιὰ του.

Τὰ φωνάζει καὶ πηγαινῶν βιαστικὰ τὰ ποντικάκια
Καθὼς τρέχουν ε' τὸν πατέρα τὰ ὑπήκοα παιδάκια.

Ἄμα εἶδε τὰ παιδιὰ του γύρω-γύρω μαζωμένα

Ἐσηκώθηκε ὁ πατέρας καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα:

— «Αἰ, παιδάκια μου, τοῦς λέγει, ἦλθε ἡ ὥρα νὰ πεθάνω
καὶ θὰ μείνετε μονάχα εἰς τὸν κόσμον τὸν ἐπάνω»

«Ἀλλὰ πρὶν ἀγαπητὰ μου, τὰ ματάκια μου νὰ κλείσω

«Σὰν πατέρας σ' τὰ παιδιὰ μου συμβουλὴ καλὴ θ' ἀφήσω.

«Ὅταν βλέπετε ἔμπροστά σας κατὰ τύχην νὰ προβάλλῃ

«Ἔνα ἀσπρουδερό ἢ μαῦρο ἢ καὶ κόκκινο κεφάλι

«Μὲ μικροῦτσικα ἀντάκια καὶ μὲ μάτια γουρλωμένα,

«Μὲ οὐρὰ καμπυλωμένη καὶ μουστάκια ἀγριεμένα

«Μὴ ποτέ σας γελασθῆτε καὶ ζυγώσετε σιμά του

«Ἀλλὰ φεύγετε καυμένα ὅσο πέρνει μακρὰ του.

«Νὰ προσέχετε παιδιὰ μου μὴ μὲ τέχνη σὰς γελάσῃ

«Καὶ σὰς φέρῃ σ' τὰ νερά του καὶ σ' τὰ νύχια του σὰς πιάσῃ

«Γιατὶ ἂν ποτὲ σὰς πιάσῃ... πλέον δὲν θὰ σὰς ἀφήσῃ

«Καὶ μὲ τ' ἀπαλό σας κρέας τὴν κοιλιά του θὰ γεμίσῃ.

«Ἄν ποτὲ λοιπὸν τὸν γάτο ἀπὸ μακρὰ ἰδῆτε

«Εἰς τὰ τέσσαρα, παιδιὰ μου, ε' τὴ φωνηὰ σας νὰ κρυφθῆτε».

Ἐξεψύχησε ὁ γέρος!... μὰ τὰ λόγια του θυμοῦνται

Τὰ μικρά του ποντικάκια καὶ τὸν Στακτερό φοβοῦνται

Κι' ὅταν μὲ φωνὴ ἀκούσουν αἰγίου, νιάου» νὰ φωνάζῃ,

Ποιὸ νὰ ἐμβῆ πρῶτα πρῶτα μὲς ε' τὴν τρύπα του κутτάζει.

Ἔνα ὅμως ποντικάκι, ἀπὸ τὴ φωνηὰ βγαλμένο,

Τοῦ σπητιοῦ τὸν γάτο βλέπει μὲς ε' τὴ μέση ξαπλωμένο

Καὶ ἀντὶ εὐθὺς νὰ φύγῃ καὶ ε' τὴν τρύπα του νὰ πιάῃ

Ἐρχεται γοργὸ καὶ στέκει εἰς τοῦ Στακτεροῦ τὸ πλάϊ.

Σὰν ὁ Στακτερός τὸ εἶδε, ἔκαμε τὸν κοιμισμένο.

Τὸ ποντίκι δὲν γνωρίζει ἀπὸ τέτοια τὸ καυμένο

Καὶ μὲ θάρρος ποῖο μεγάλο, περὶ πολὺ τὸν πλησιάζει

Κι' ἀρχινᾷ εὐθὺς τὸν γάτο τοῦ σπητιοῦ νὰ ἐξετάξῃ,

Ἄν ἔφαγε ἐκεῖνος «χρᾶπ» τὸ νύχι του ἀπλώνει

Τὸ μικρὸ ποντίκι πιάνει καὶ ε' τὸ στόμα του τὸ χώνει!

.....

Τώρα, τὸ κακὸ ἐκεῖνο ποῦ παθε τὸ ποντικάκι

Γιὰ παράδειγμα ἄς γείνη ε' τὸ μικρὸ, μικρὸ παιδάκι

Νὰ προσέξῃ καὶ ν' ἀκούῃ ὅτι λέγουν οἱ γονεῖς του

Ἄλλως γρήγορα θὰ πέσῃ θῦμα τῆς παρακοῆς του.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΗΜΕΡΑ

Δὲν εἶναι φρόνιμον πρᾶγμα ν' ἀφήνῃ
κνεῖς νὰ χάνεται χωρὶς νὰ τὴν ἀπο-
λύσῃ μία ὡραία καλοκαιρινὴ ἡμέρα,
μέσα εἰς τὴν καρδιά τοῦ χειμῶνος μὲ τὰ
ζεπαγιασμάτα καὶ μὲ τὸν ψυχρὸν ἀέρα.

Τοῦτο τὸ γνωρίζει πολὺ καλὰ ἡ μι-
κρὰ Μαρίκα καὶ μόλις ἰδῆ ὅτι ξημερώ-
νει καλοκαιρινὴ ἢ Κυριακὴ ἢ ἡ ἐορτὴ
—διότι τὰς ἄλλας ἡμέρας ἔχει τὰ μα-
θήματά της—θὰ παρακαλέσῃ τὴ μα-
μά της νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὴν ἐξο-
χὴν (ἴδε εἰκόνα σελ. 8-9).

Ἐκεῖ ἀφοῦ παίξῃ καλὰ καλὰ μὲ τὰ
διάφορα παιγνίδια τὰ ὅποια τῆς ἐχάρι-
σαν οἱ γονεῖς καὶ οἱ φίλοι τῆς οἰκογε-
νείας τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, θὰ στρέψῃ
γύρω γύρω κουρασμένα τὰ ματάκια της
καὶ θὰ ἀφήσῃ τὸ βλέμμα της νὰ ξε-
κουρασθῆ ἑπάνω εἰς τ' καταπράσινο
λεῖθαδι, ὅπου ἤσυχχα ἤσυχχα βόσκουν
τ' ἀρνάκια, ἢ εἰς τὴν ἀνθισμένη μυγδα-

λιὰ ὅπου κάθεται κρυμμένη ἡ πλου-
μιστὴ καρδερὶνα καὶ τραγουδεῖ μὲ τὴ
γλυκεῖα καὶ σιγαλὴ φωνίτσα της.

Τὸ βράδυ βράδυ, ὅταν ὁ ἥλιος θὰ
κουρασθῆ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι ποῦ ἔκαμε ὅλη
τὴν ἡμέρα εἰς τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ ἀρ-
νάκια θὰ τρέξουν εἰς τὴν στάνη καὶ τὰ
πουλάκια ε' τὴ φωνηὰ, τότε ἡ Μα-
ρίκα καὶ ἡ καλὴ της μαμά θὰ ἐπανέλ-
θουν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν. Καὶ ἡ Μαρίκα ἢ
ὅποια ὄλον τὸ ἀπόγευμα ἀνίπνευσε κα-
θαρὸν ἀέρα εἰς τὴν ἐξοχὴν, θὰ μελε-
τήσῃ μὲ περισσοτέραν ὄρεξιν τὰ μαθή-
ματά της καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ ση-
κωθῆ πρῶτ' πρῶτ' νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχο-
λεῖόν της.

Τὶ καλὰ θὰ ἔκαμαν ὅλοι οἱ μικροὶ
μου φίλοι, ἂν ἐμιμῶντο τὴν μικρὰν
Μαρίκαν, ἢ ὅποια ἀπολαμβάνει τὰς χά-
ριτας τῆς ἐξοχῆς, χωρὶς νὰ παραμελῆ
τὸ βιβλίον τὰ μαθήματά της.

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Τὶ εἶναι ἐκδίκησις; Ἡ ἐκδίκησις
εἶναι φόνος ἐν τῇ καρδίᾳ.

Τὶ ὄργη; Πονηρὸν αἴσθημα τῆς καρ-
δίας, ταχὺ καὶ ἀνυπόμονον.

Τὶ ἀπελπισία; Φόβος χωρὶς ἐλπίδα·
σκότος εἰς τὸν νοῦν.

Τὶ ἐλπίς; Πόθος ἠνωμένος μετὰ πί-
στεως, παρηγορία εἰς τοὺς μόχθους
καὶ τὰς κακοπραθείας, φῶς τῆς ψυχῆς.

Τὶ ψυχή; Ἡ ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου συ-
νειδήσις ἢ τὴν διευθύνει τὰς πράξεις του.

Τὶ Αἰωνιότης; Διάρκεια χωρὶς ἀρ-
χὴν καὶ χωρὶς τέλος.

Τὶ τέχνη; Ὅ, τι κατορθοῦται διὰ τῆς
ἐμπειρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Τὶ ἀμάθεια; Σκότος ἐν παραδείσῳ μὴ
ἐπιτρίπον νὰ διακρίνωται τ' ἀγαθὰ του.

Τὶ λογικόν; Ἡ λαμπὰς τοῦ νοῦς.

Τὶ κρίσις; Ὁ ὁδηγὸς τοῦ νοῦ.

Τὶ Θεός; Τὸ ἀκατανόητον καὶ ὑπέρ-
τατον ὄν τὸ διέπον τὸ σύμπαν.

Τὶ ἰδέα; Εἰκὼν τὴν ὅποιαν βλέπο-
μεν διὰ τοῦ νοῦς.

Τὶ φιλία; Ἀγάπη τυφλή.

Τὶ αὐτάρκεια; Ἀπόλαυσις χωρὶς ἐ-
πιθυμίαν.

Τὶ φθόνος; Ἀσθένεια καταβιβρώ-
σκουσα τὴν ψυχὴν ἡμῶν διὰ τὸ ἀγαθὸν
τοῦ ἄλλου.

Τὶ ἀλήθεια; Τὸ πρῶτον χρεὶς πρὸς
τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν θρησκευτικὴν.

Τὶ συμβουλὴ; Ἀργύριον τὸ ὅποιον
σπανίως ζητεῖ ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ἔχει ἀ-
νάγκη.

Τὶ ὀκνηρία; Ἀνοήτων ἀγαλλίασις.

Ὁ διδάσκαλος τῆς οἰκογενείας.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΠΑΙΤΗΣ

Ἐς τοῦ κόσμου αὐτοῦ τὰ βάσανα
Τὸ δύστυχο ριγμένο,
Φτωχὸ κι' ὄρφανημένο
Γυρίζω κι' ἐπαϊτῶ.

Καὶ ἔς τῆς ζωῆς τὸ γύρισμα
Σὰν ὀδοιπόρος τρέχω
Καὶ μὲ τὰ δάκρυα βρέχω
Τὸν ἄρτο ποῦ ζητῶ.

Μπροστά μου ὅλοι οἱ ἄνθρωποι
Περνοῦν εὐτυχημένοι
Καὶ ζοῦνε βουτηγμένοι
Ἐς τὸ γέλιο ἔς τὴν χαρὰ.

Μόνο γιὰ μὲ εἶνε γραφτὸ,
Ἐς τὸ δύστυχο παιδάκι,
Νᾶνε ἢ χαρὰ φαρμάκι
Τὰ γέλια μου πικρά.

Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί!
Δὲν ἔχω τί νὰ φάω:
Ὅπου γυρνῶ καὶ πάω
Κρυώνω καὶ πεινῶ.

Διπλὴ χαρὰ θὰ αἰσθανθῆ
Ὅποιος ἀγάπη δεῖξη
Κι' ἐλεημοσύνη ρίξη
Σὲ μένα τ' ὄρφανό.

Ἐν Πειραιῇ.

Ι. Δ.

!! ΕΞΕΔΟΘΗ, ΕΞΕΔΟΘΗ, ΕΞΕΔΟΘΗ !!

τὸ ἄ. εἰκονογραφημένον τεύχος τῆς κομψῆς, τῆς χαριτωμένης, τῆς μοναδικῆς

Βιβλιοθήκης τοῦ «Παιδικοῦ Φύλλου»

περιέχον τριάκοντα ποιήματα τοῦ διευθυντοῦ κ. Νίκου Κοτσελοπούλου μετὰ δεκαπέντε εἰκόνων

Εἰς τὴν Βιβλιοθήκην μου θὰ εὑρουν οἱ κκ. διδάσκαλοι ποιήματα δι' ἀπαγγελίαν καὶ οἱ μικροὶ μου φίλοι ἀληθινὴν ἀπόλαυσιν, ἀντὶ μιᾶς μόνον ἀρχμῆς δι' ὀλόκληρον τὸ ἔτος καὶ ἀντὶ λεπτῶν 50 δι' ἑν τεύχος.

Σπεύσατε νὰ προμηθευθῆτε τὴν «Βιβλιοθήκην». Σπεύσατε.

!! Ἐξεδόθη, ἐξεδόθη, ἐξεδόθη !!

ΣΟΦΑΙ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΙ

— Μὴ δανεισθῆς ποτὲ χρήματα διὰ νὰ κερδοσκοπήσῃς δι' αὐτῶν.

— Μὴ συμβουλεύου ἄνθρωπον ὃ ὃ ποῖος δὲν διευθύνει καλῶς τὰς ἰδίας του ὑποθέσεις.

— Ὁ Θεὸς οὐδέποτε βοηθεῖ τὸν ὀκνηρόν.

— Ἀγάπα τὸν χρόνον ὡς τὴν ζωὴν σου, ἀφοῦ αὐτὴ συνδιέρχεται μετ' αὐτοῦ.

— Οὐδεὶς φυλάττει ἐν μυστικόν τόσον καλὰ, ὅσον ὁ ἀγνωστὸν αὐτό.

— Οἱ πύργοι μετροῦνται ἐκ τῆς σκιᾶς των καὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἐξ ἐκείνων οἵτινες φθονοῦσιν αὐτούς.

— Ὁ συνετὸς ἄνθρωπος δὲν λαλεῖ

περὶ ὅσων πράττει, ἀλλ' οὐδὲν πράττει περὶ αὐτοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ γείνη λόγος.

— Ἄν σοὶ εἶπῃ κανεὶς ὅτι δύνασαι νὰ πλουτίσῃς δι' ἄλλου τρόπου ἐκτὸς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς οἰκονομίας, μὴ τὸν πιστεύσῃς· εἶναι ψεύστης.

— Οἱ κόποι τοῦ σώματος θεραπεύουσι τοὺς κόπους τῆς ψυχῆς.

— Ὑγεία τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ φρόνησις
— Οὐδέποτε κερδαίνει ὅστις συζητεῖ μετὰ τραχύτητος καὶ παραφορᾶς.

— Τὸ νὰ καυχᾶται τις ὅτι κατὰγεταὶ ἐκ προγόνων εὐγενῶν, δὲν εἶναι ἐπαινος τοῦ λέγοντος ἀλλὰ τῶν προγόνων του.

Κύφια λωποδύτου

Εἰς κλέπτῃς εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν φιλαργύρου τινὸς, ἐγένετο σάκκον ἐκ διαφόρων τιμητῶν ἀντικειμένων καὶ κατήρατο τὴν κλίμακα εὐχαριστημένως διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του. Πλὴν ἐν τῇ κλίμακῃ ὀλισθήσας κατέπεσεν, ὃ δὲ κρότος ἔφερον ἕως ἐκεῖ τὸν κύριον τοῦ θησαυροῦ, ὅστις ἐν ἐκπλήξει τὸν ἠρώτησε ποῖος εἶναι καὶ τί ἤθελεν ἐκεῖ.

Ὁ εὐφρῆς λωποδύτης, στραφείς μὲ βλέμμα περίλυπον πρὸς τὸν φιλαργυρον τῷ εἶπε:

— Κύριε, σὰς ἔφερον τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἠγοράσατε σήμερον ἐκ τοῦ κυρίου μου.

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἠγόρασα κανὲν πράγμα σήμερον.

— Ἄλ', τότε συγγνώμην, ἔκαμα λάθος εἰς τὴν διεύθυνσιν· βοηθήσατέ με, παρακαλῶ, νὰ σηκώσω τὸ φορτίον μου.

Ὁ φιλαργυρος ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὸν λωποδύτην, ὃ ὅποιος ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς φεύγει καὶ ἀκόμη φεύγει!

Φθινοπωρινὴ βροχή

Πατριωτισμὸς καὶ γενναίότης Φαβίου

Φάβιος ὁ στρατηγὸς τῆς Ρώμης συνεισέφερε μετὰ τοῦ Ἀννίβα ν' ἀνταλλάξωσι τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ὅτι ἐκεῖνος τῶν στρατηγῶν ὅστις, μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν, ἤθελεν ἔχει ἀκόμη αἰχμαλώτους, τοὺς ἀποδώσει ὅλους λαμβάνων δι' ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ποσόν τι. Ἡ ἀνταλλαγὴ ἐγένετο, εὐρέθη δὲ ὁ Ἀννίβας ἔχων ἀκόμη 250 Ρωμαίους. Ἡ γερουσία τότε ἠρώτησε νὰ στείλῃ τὸ ἀντίλυτρον των καὶ ἐπέπληξε μάλιστα τὸν Φάβιον διὰ τὴν συμφωνίαν του. Ὁ Φάβιος ὅμως, μὴ δυνάμενος οὔτε νὰ παραβῇ τὴν ὑπόσχεσίν του οὔτε νὰ ἀφήσῃ τοὺς συμπολίτας του εἰς τὰ ὄπλα τοῦ ἐχθροῦ, ἐπώλησε μέρος τῶν κτημάτων του καὶ ἐξ αὐτῶν συνεπλήρωσε τὸ χρῆμα

διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ ἀντίλυτρον. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν προσεφέρθησαν νὰ τῷ τὸ ἀποδώσωσιν, ὃ Φάβιος ὅμως ἠρώτησε εἰπὼν:

— Πᾶν ὅ,τι ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν εἶναι ν' ἀγαπᾶτε τὴν πατρίδα καὶ νὰ τὴν ὑπερηφάνητε πάντοτε καλῶς.

Ἄθαν. Κ. Χαλνιδιόπουλος

Κύφια ἀγύρτου

Ἀγύρτης τις ἦλθεν εἰς μικρὸν χωρίον καὶ διεσάλπιξεν ὅτι ἔχει ἐντὸς κυτίων ἀλάθηστον φάρμακον προφυλάσσον ἀπὸ τὰ λακτίσματα τῶν ἡμιόνων! Τὸ κυτίον ὅμως τὸ περιέχον τὸ ἱατρικὸν ἔπρεπε ν' ἀνοιχθῇ τὴν νύκτα, διότι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας κατέστρεφε τὰς ιδιότητας αὐτοῦ. Οὕτω μέχρι τῆς ἐσπέρας ἐπώλησεν ὅλα τὰ κυτία του.

Τὴν νύκτα οἱ χωρικοὶ ἐπανεληθόντες εἰς τὰς οἰκίας των, ἤνοιξαν τὰ κυτία, ἀλλ' ἀντὶ φαρμάκου εὐρον εἰς αὐτὰ ταινίαν μῆκους δύο μέτρων φέρουσαν τὰ ἐξῆς:

«Ν' ἀπέχετε πάντοτε ἀπὸ τῶν ἡμιόνων σας, ὅσον τὸ μῆκος τῆς ταινίας ταύτης· ἰδοὺ τὸ καλλίτερον ἱατρικόν, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ λακτίσματα των!»

Διαβάτης

Ἀημῶδεις παροιμίαι

— Ἄπιαστα πουλιά

Χίλια ἔς τὸν παρᾶ.

— Ἄτ' ἀκριθὸ περιμένε

Μ' ἀπὸ φαγᾶ ποτὲ σου.

— Ἄπ' τὴν κακὴ ἀναδρομὴ

Καλὸ εἶν' καὶ τὸ χαλάσι.

— Ἄπὸ κακῆ κολοκυθῆ

Μηδὲ κολοκυθόσπορο.

— Ἄπὸ κακοῦ χρεωφειλέτη

Καὶ σακκὶ μὲ ἄχυρα.

— Ἄπὸ μικροῦ κι' ἀπὸ τραλλοῦ

Μαθαίνει τὴν ἀλήθειαν.

— Ἄπὸ πέτρα σὲ λιθάρι

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τὰ μεγαλείτερα πράγματα τοῦ κόσμου.

— Ὁ μεγαλείτερος καταρράκτης τοῦ κόσμου εἶναι ὁ τοῦ Νιαγάρα.

.. Τὰ ὕδατά του, συσπυρμένα σχηματίζουν ποταμὸν ἔχοντα πλάτος 3¼ τοῦ μιλίου.

— Τὸ μεγαλείτερον σπήλαιον τοῦ κόσμου εἶναι τὸ τῆς Κεντόκης τῆς βορείου Ἀμερικῆς.

.. Ἐκεῖ ταξειδεύουσιν ἐπὶ ποταμοῦ ὑπογείου καὶ ἀγρεύουσιν ἀσμήτους ἰχθύς.

— Ὁ μεγαλείτερος ποταμὸς τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Μισσισιπιῆς.

.. Ἐχει μῆκος 4,100 μιλίων.

.. Τὸ ὄνομα Μισσισιπιῆς εἰς τὴν Ἰνδικὴν γλῶσσαν σημαίνει «πατὴρ τῶν ὑδάτων».

— Ἡ μεγαλείτερα κοιλὰς τοῦ κόσμου εἶναι ἡ τοῦ Μισσισιπιῆ.

.. Καλύπτει 500 χιλιάδες τετραγ. μίλια ἐπιφάνειαν καὶ θεωρεῖται ὡς μία τῶν καρποφορτέρων γαιῶν τοῦ κόσμου.

— Ἡ μεγαλείτερα λίμνη τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Superior τῆς βορείου Ἀμερικῆς.

.. Ἐχει μῆκος 430 μιλίων.

— Ἡ μεγαλείτερα φυσικὴ γέφυρα τοῦ κόσμου εἶναι εἰς Βιργίνιαν.

.. Ἐκτείνεται ἐπὶ χάσματος 80 ποδῶν πλάτους καὶ 250 ποδῶν βάθους, εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ὁπίου βεῖ μικρὸς ποταμὸς.

— Ὁ μεγαλείτερος στεροδὸς ὄγκος σιδήρου τοῦ κόσμου εἶναι τὸ σιδηροῦν ὄρος τοῦ Μισσοῦρη.

.. Ἐχει ὕψος 350 ποδῶν καὶ 2 μιλίων περιφέρειαν.

— Ὁ μεγαλείτερος σιδηροδρόμος τοῦ κόσμου εἶναι ὁ κεντρικὸς τῆς ἐπαρχίας Ἰλλινόις.

.. Ἐχει μῆκος 731 μιλίων.

.. Διὰ τὴν κατασκευὴν του ἐδαπανήθησαν 15 ἑκατομμύρια δολάρια ἤτοι 90 ἑκατομμύρια δραχμῶν.

— Τὸ μεγαλείτερον ὑδραγωγεῖον τοῦ κόσμου εἶναι τὸ τοῦ Κρότων τῆς Νέας Ὑόρκης.

.. Ἐχει μῆκος 40 1/2 μιλίων.

.. Διὰ τὴν κατασκευὴν του ἐδαπανήθησαν 12 1/2 ἑκατομμύρια δολάρια.

— Τὸ μεγαλείτερον ἀτμόπλοιον τοῦ κόσμου εἶναι ὁ «Λεβιάθαν».

.. Ἐχει μῆκος 207 μέτρων πλάτος 25 καὶ χωρητικότητά 22,500 τόνων!

.. Ἡ μηχανὴ του ἔχει δύναμιν 4,600 ἵππων καὶ χωρεῖ 4,500 ἐπιβάτας.

.. Τὸ κύτος του περιλαμβάνει 3,000 τόνους ἐμπορευμάτων.

— Τὸ μεγαλείτερον ὠρολόγιον τοῦ κόσμου εἶναι τὸ τοῦ Οὐστρλίνστερ ἐν Λονδίῳ.

.. Ἐκαστον τῶν 4 προσώπων του ἔχει 22 ποδῶν διάμετρον.

.. Ὁ λεπτοδείκτης του διανύει σχεδὸν 7 δακτύλους κατὰ πᾶν πρῶτον λεπτόν.

.. Ἐργάζεται ἐπὶ ἑννέα ἡμέρας ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὀγδόης ἡμέρας παύει νὰ κτυπᾷ ἂν καὶ ἐργαζόμενον, οὕτω δὲ εἰδοποιεῖ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ χορδίσουν πάλιν.

.. Ἡ χόρδισίς του ἀπαιτεῖ τρεῖς ὀλοκλήρους ὥρας καὶ δύο ἄνδρας.

.. Τὸ ἐκκρεμές του ἔχει μῆκος 15 ποδῶν, ὁ δὲ κώδων ὅστις σημαίνει τὰς ὥρας ἔχει ὕψος 8 καὶ διάμετρον ἑννέα ποδῶν.

— Ἡ μεγαλείτερα οἰκία κατασκευάζεται, ἐν Νέα Ὑόρκη, θὰ ᾔηται δὲ ἕτοιμος καθ' ὀλοκληριαν μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας.

.. Σῦγκεται ἐξ 25 πατιομάτων καὶ ἔχει τὸ ἀνήκουστον ὕψος τῶν 110 μέτρων.

.. Εἶναι κατασκευασμένη ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ γαλυθὸς καὶ ὀπτῶν πλίνθων.

.. Δύνεται νὰ κατοικῶσιν ἐν αὐτῇ πλείονες τῶν 100 οἰκογενειῶν μὲ πλήρη ἄνεσιν.

.. Πρὸ τῆς κατασκευῆς τῆς οἰκίας ταύτης ἡ μεγαλείτερα οἰκία ἐπίσκετο ἐν Σικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς.

— Τὸ μεγαλείτερον βιβλίον τοῦ κόσμου εἶναι ἡ «Τάντζου».

.. Ἡ «Τάντζου» εἶναι γιγαντιαία ἐγκυκλοπαιδεῖα τοῦ Βουδισμού.

.. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο σῦγκεται ἐκ διακοσίων εἰκοσι πέντε τόμων.

.. Ἐκαστος ἐκ τῶν τόμων τούτων ἔχει ὕψος μὲν ἑξοβόληκοντα πέντε ἑκατοστίων τοῦ μέτρου καὶ πᾶχος δεκα ἑπτὰ ἑκατοστίων.

.. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἠγόρασεν ἡ ἐν Βεγγάλῃ «Ἀσιατικὴ ἑταιρεία» ἐκ τινος ἐν Τιβέτ μοναστηρίου.

.. Διὰ τὸ βιβλίον τοῦτο ἐπλήρωσεν ὡς ἀντίτιμον 3,000 ρουπιέδων.

— Τὸ μεγαλείτερας κυκλοφορίας περιοδικὸν ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἐν τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται κατὰ μῆνα.

.. Εἶναι εἰκονογραφημένον καὶ δημοσιεύει ὕλην κατ'ἀλλήλων διὰ παιδία ἐφήβους καὶ νεανίδας.

.. Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας τὸ συνιστᾷ ὡς ἀφελιμώτατον ἀνάγνωσμα.

.. Οἱ μικροὶ συνδρομεῖται τοῦ ὑπερβαίνουσι τὰς τρεῖς χιλιάδας καὶ καθ' ἑκάστην ἐγγράρονται νέοι.

.. Ἡ ἐτησία συνδρομὴ του εἶναι τρεῖς δραχμαὶ μόνον.

.. Ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ του ἀνήγγειλε καὶ τὴν ἐκδοσιν «Βιβλιοθήκης».

.. Τὸ γραφεῖον του εὐρίσκειται εἰς τὴν ὁδὸν Ἀδριανοῦ ἀριθ. 11 μεταξὺ φαρμακείου «Ἐλαρος» καὶ Παλαιῆς ἀγορᾶς ἐν Ἀθήναις.

.. Ποῖον εἶναι ἄρα γε τὸ περιοδικὸν τοῦτο;

ΠΝΕΥΜΑ ΜΙΚΡΩΝ

ΝΙΚΟΣ. Τί τὸ θέλεις, ὅσον καὶ ἂν προφυλάσσομαι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν 13 πάντοτε τὴν παθαίνω.

ΜΙΜΗΣ. Διατί;

ΝΙΚΟΣ. Νά, διότι χθὲς ἔφαγα 13 λουκούμια καὶ μ' ἐπονοίσαε ὄλην τὴν νύκτα τὸ στομάχι μου!

Ἐστάλη ὑπὸ Πειραιῆς αὔρας

ΔΙΑΒΑΤΗΣ — Ποῦ πηγαίνει Τότῳ αὐτός ὁ δρόμος;

Καὶ ὁ Τότος ἐκπληκτός: — Μὰ δὲν βλέπεις, ἀδελφέ, πῶς δὲν πηγαίνει πουθενά. Στέκεται 'ς τὴν θέσιν του!

Ἐστάλη ὑπὸ «Εὐμόλιου»

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Δίνεμα 81
 Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀπέσης
 Μία νῆσος θ' ἀνακύψῃ,
 Ἄν ἐν γράμμα μεταβάλῃς
 Τότε ἄθος θὰ προκύψῃ
 «*Αἶφα*»

Ἀνορία 82
 Πῶς δυνάμεθα μὲ μαύρην μελάνην νὰ γράψωμεν κόκκινα γράμματτα;
 «*Λεοντόκαρδος Ἑρῆς*»

Ἀκατάληκτον 83
 Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ φαίνεται τις διπλοῦς;
 Ἰρυσμάλλου δέρας

Δίνεμα 84
 Ἄπαρράς ἡμέρα εἶμαι
 ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀπέσης;
 Ἄν δῶ γράμματα ἀλλάξῃς
 Μίαν νῆσον θ' ἀπαντήσης.
 «*Αἰμῆχρος Κρήτη*»

Δημῶδες 85
 Κῆπος φάρδος,
 Κῆπος πλατύς,
 Κίτρα πολλά
 Μὰ δύο μεγάλα
 «*Δίκαιος Ἀριστείδης*»

Δίνεμα 86
 Εἶμαι εἰς τὰ γρατεῖα
 Καὶ κρατῶ βόρος πολὺ
 Ἄν δῶ γράμματα ἀναστρέψῃς
 Θὰ μὲ εὖρης δυστυχῆ.
 «*Σ. Ναθαναήλ*»

— Γιώργο πηγαίνε νὰ πλύνῃς τὰ χεῖρα σου διότι ἐπιασες χρώματα πρὸ ὀλίου.

Καὶ ὁ Γιώργος:

— Ὁ Μπαμπᾶς εἶπε ὅτι τὰ καλὰ παιδιὰ νηδονται ἄμα σπυρροῦν ἀπ' τὸ τραπέζι.

Ἐστάλη ὑπὸ «Θουκυδίδου»

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας

— ΔΙΔΑΣΚ. Σταῦρο τί παρᾶγει ἡ Ζάκυνθος;

Καὶ ὁ ἀπροδέκτος Σταῦρος:
 — Κορινθιακὴ σταφίδα, δάσκαλε

Ἐστάλη ὑπὸ Λαβρίου

Ἐλλειπσοῦφονον 87
 Α . ο . ο . ε . α . ι . ε . α . ω
 α . . . ι . α . . . ι . ο . α . υ . ο . ο . ;
 Μικρὸς Δόκιμος»

Δίνεμα 88
 Εἶμαι ἐν πτηνὸν πλὴν ὄμως
 Ἄν ἀλλάξῃς ἐν μου γράμμα
 Κολακεύσῃς ἐν τῷ ἄμα
 «*Μαρκελλία*»

Δίνεμα 89
 Θάλασσα εἶμαι φίλε μου
 Ὅλον ἂν μ' ὀνομάσης,
 Ἄν κόψῃς τὴν κοιλίαν μου
 Πάνουθ θὰ δοκιμάσης
 «*Ἄνθος τοῦ Λωτοῦ*»

Δίνεμα 90
 Νῆσος εἶμαι πλὴν σ' τῆ μέση
 Φίλε μου ἂν μὲ χωρίσης.
 Μὴ θεὰ μεγάλη ἀμείσως
 Εἰς τὸ τέλος θ' ἀπαντήσης.
 «*Ἄνθος τοῦ Λειμῶνος*»

Λύσεις τῶν ἐν τῷ Β' φύλλῳ δημοσίου-θεσίων ἀσκήσεων πνεύματος
 71) Χώρα ὄρα — 72) Κατατάσσω. — 73) Καίρως παντὶ πράγματι — 74) ὁ Γεωγραφικὸς χάρτης. — 75. Οὐδέποτε !. — 76) Κέως - ἕως ἡ Κωσ - ὡς. — 77) Πάρος Παρίς — 78) Ἄν προστίθενται ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος, ὁ δευτέρος καὶ ὁ πρωτελευταῖος καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς — 79) Οἱ ἴπποι τοῦ Διομήδους ἀνηπάργησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλῆους. — 80) Ἀγαπάτε ἀλλήλους εἶπεν ὁ Χριστὸς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

— Παρακαλοῦνται οἱ ἐκτιμῶντες τὴν ἐργασίαν τῆς διευθύνσεως καὶ καθυστεροῦντες ἐπὶ τὴν συνδρομὴν τῶν ν' ἀποστελλομένων ἀπ' εὐθείας αὐτῇ εἰς τὴν Διεύθυνσιν.

— Οἱ ἐν Ἀθήναις κκ. συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ μὴ καταβάλλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν, παρὰ ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ ἀπαδείξεως φερούσης τὴν

ὑπογραφήν καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Διευθυντοῦ.

— Ἡ «Βιβλιοθήκη» ἐξεδόθη μόνον εἰς 2,000 ἀντίτυπα. Ὅστις προῆλθε νὰ πάρῃ.

— «Στὴν Ἰόραμα». Τὸ ὠραῖον ἐμβατήριον τοῦ κ. Ν. Κοτσολοπούλου πωλεῖ διὰ κλειδοκίμβalon ὁ κ. Βελούδης ἀντὶ δραχμῆς.
 — Οἰκοδόμος κτλ. ζητεῖ θέσιν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Πάρε δροσερό αέρικι μου τὰ θερινὰ φιλήματά μου τὰ ὅποια στέλλει εἰς τὰ χεῖρά ἢ ψυχὴ καὶ φίλησέ μου τὸν φίλτατον Σ. Σωθᾶλην εἰς τὸν ὅποιον λέγεις μυστικᾶ ὅτι θὰ δημοσιεύσω τὰς ἀσκήσεις του καὶ ἀπ' ἐκεῖ πέρασε νὰ μοῦ φιλῆσης τὸν ἀγαπητὸν Ι. Καροῦν ὁ ὅποιος τόσον μὲ ἀγαπᾷ, τὴν Μαρίταν Ὀνθαίου ἢ ὅποια παραπονεῖται διότι μὲ λαμβάνει πάντοτε ἀργά, τὴν Χριστίναν Δεσύλλα διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνεργείας της, τὸν Ἄρ. Παπαχατζόπουλον εἰς τὸν ὅποιον δὲν θὰ παύσω νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος, τὸν Πέτρον Ν. Κοκονδύνην διὰ τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνθουσιασμόν του, τὸν ἀγαπητὸν Κ. Α. Κοιν-στταντινίδην εἰς τὸν ὅποιον ἀπίστευτα τὰ ζητηθέντα, τὸν ἀγνὴν μου Ἀεικίνητον περιστερᾶν ἢ ὅποια φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς ἐνεργείας της καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς της ὅτι μὲ λατρεύει καὶ τὴν ὅποιαν πολὺ πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς, τὸν ἀγαπημένον μου Εὐμόλοπον διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ τὴν ἀγάπην του, τὸν πεφλημένον μου Τάκωδον Σίμων τὸν ὅποιον ἔχει μαγεύσει τὸ διήγημά μου «Μέσα ἔς τὸ σακκοῦλι μου», τὴν ἐνθουσιώδη φίλην μου κ. Ἐλένην Καλογεροπούλου διὰ τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνδιαφέρον της, τὸ προσφιλὲς «Ἄνθος τοῦ λευμοῦνος» διὰ τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνθουσιασμόν του καὶ τὸ ὅποιον προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὴν Κέα. Ἡπειρόν καὶ τὸν Γ. Καρατζᾶν, τὸν Λεοντόκαρδον Κρηῖτα τοῦ ὅποιου ἡ πολυκαθῆς πατρὶς ἢ λατρευομένη Κρήτη με ἀκόμη δὲν ἤξισθη. . . . τὴν προσφιλῆ Πειραιϊνήν αὐραν ἢ ὅποια μὲ ἔχει μαγεύσει μὲ τὰς ἐνεργείας της καὶ εἰς τὴν ὅποιαν λέγεις νὰ μοῖ ἀποστείλῃ ὅτι θέλει καὶ ἂν κερθῆ κατ'ἀλλοῦν θὰ δημοσιεύσῃ, τὸν νέον φίλον μου Σ. Ναθαναὴλ ὁ ὅποιος ἀσπάζεται τὸν Γ. Καρατζᾶν καὶ τὸν εὐχαριστεῖ διότι τὸν ἐνέγραψε συνδρομητὴν μου, τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπτον τὸν ὅποιον δέχομαι συνεργᾶτιν εἰς τὰ «Μικρὰ μικρὰ», τὰς «Ἀσκήσεις πνεύματος» καὶ τὰ «Πνεύματα μικρῶν», τὴν νέαν φίλην μου Μάρκολληαν εἰς τὴν ὅποιαν λέγεις ὅτι ἔλα ὅσα μοῖ ἀπέστειλε θὰ δημοσιεύσῃ μὲ τὴν σειράν των, τὸ Ἄνθος τοῦ Ἰωταῦ, τοῦ ὅποιου τὸ γραμματάκι μὲ συνεκίνησε βαθύτατα, τὸν φίλτατον Τοξότην ἢ ὅποιος ἤρχισε νὰ μοῖ γράφῃ καὶ νὰ μετέχῃ καὶ τῶν διαγωνισμῶν, τὸν Μικρὸν δόκιμον τοῦ ὅποιου θὰ δημοσιεύσω καὶ τὰς «Ἀσκήσεις πνεύματος» καὶ τὰ «Μικρὰ μικρὰ» τὸν ἀγαπητὸν Π. Καροῦσον τὸν ὅποιον ἐνέγραφα εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην», τὸν φίλτατον Ἀρχιναυαρχον Θεμιστοκλῆ τοῦ ὅποιου ἔλαβον τὰς λύ-

σεις, τὸν προσφιλῆ Θ. Καραγιάννην τοῦ ὅποιου ἔλαβον τὰς λύσεις καὶ θὰ δημοσιεύσω τὰ ἀποσταλέντα, τὸν ἀγαπητὸν Ἀετὸν ὁ ὅποιος μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι ἀπὸ σήμερον μετονομάζεται Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ μοῖ στέλλει λύσεις καὶ παραπονα διότι δὲν ἔλαβε τὸ ἀ' μου φύλλον τὸ ὅποιον τοῦ ἀπίστευτα ἐκ δευτέρου μὲ τὴν εἰδοποίησιν ὅτι τὸν ἐνέγραφα καὶ εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην» τὴν Μικρὰν μου κάμπιαν τὴν ὅποιαν ἐνέγραφα εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην», τὴν προσφιλῆ Ποιητρίαν Σατιψῶ—τοῦτο τὸ ψευδώνυμον μοῖ ἀρέσκει περισσότερο—διὰ τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνθουσιασμόν της καὶ τὴν ὅποιαν ἐσημείωσα εἰς τὸν διαγωνισμόν καὶ της ἀπίστευτα τὸ ἀ' φύλλον, τὴν ἀλησμόνητον φίλην Κέα. Ἡπειρόν τὴν ὅποιαν ἐνέγραφα εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην» καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ κρίσεις της, τὸν ἀγαπητὸν Δ. Καραδαγγέλην εἰς τὸν ὅποιον ἀπίστευτα τὸ ἀ' φύλλον καὶ τὸν εὐχαριστῶ διότι ἀναλαβάνει νὰ μὲ ἀντιπροσωπεύσῃ, τὸν προσφιλῆ Ὀρμητικὸν Εὐρώτα διὰ τὴν ἀγάπην του, τὸν φίλτατον Γ. Τράμησαν διὰ τὰς ἐνεργείας του, τὸν Ἄναστ. Σπάθην τὸν ὅποιον ἐνέγραφα εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην», τὸν προσφιλέστατον Κόσσυφον ὁ ὅποιος μ' ἐτρέλλανε μὲ τὸ γραμματάκι του καὶ τὸν ὅποιον ἐνέγραφα εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην» τὸν χαριτωμένον Γιαννάκην Μακόπουλον ὁ ὅποιος δὲν γνωρίζει τί λύπην ἔδοκίμασα διότι δὲν ἤμην εἰς τὸ γραφεῖόν μου διὰ νὰ τὸν γνωρίσω ὅταν μ' ἐπισκέψῃ μὲ τὴν μαμὰ του, τὴν Βοώπιδα Ἡραν ποῦ τὴν περιμένω μὲ λαχτάρα εἰς τὸ γραφεῖόν μου, τὸν παραπονητὸν μου Δίκατον Ἀριστείδην, τοῦ ὅποιου θὰ δημοσιεύσω τὰ ἀποσταλέντα καὶ τὸν ὅποιον παρακαλῶ νὰ λησμονήσῃ πλέον τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διαγωνισμοῦ, ἢ ὅποια προήλθεν ἀπὸ ἐν λάθος μου, τὸ προσφιλὲς Ἀραχναῖον τὸ ὅποιον ἐνέγραφα εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην» καὶ ἐσημείωσα εἰς τὸν διαγωνισμόν τῶν λύσεων, τὴν ἀλησμόνητον καὶ παλαιάν φίλην μου, ἢ ὅποια εἶ πάντοτε εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου Δημητρίαν Καψοροάχη διὰ τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνδιαφέρον της, τὸν φίλτατον Ἠλίαν Παπαμεντζελοπούλον διὰ τὰς ὑπέρ ἐμοῦ εὐμενεῖς κρίσεις του, τὸν προσφιλέστατον Π. Ι. Καλαμαριώτην εἰς ὃν ἀπίστευτα τὸ ζητηθὲν φύλλον Ἰανουαρίου καὶ τὸν ἐσημείωσα εἰς τὸν διαγωνισμόν, τὸν ἀγαπητὸν Δὸν Καίσαρα, ὁ ὅποιος βεβαίως θὰ λαμβάνῃ δωρεάν τὸ φύλλον μου καὶ τοῦ ὅποιου θὰ δημοσιεύσω τὰ ἀποσταλέντα, καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους καλοὺς φίλους μου, οἱ ὅποιοι μοῖ ἔγραψαν μετὰ τῆς 16ην τοῦ μηνὸς καὶ εἰς τοὺς ὅποιους ἔλλειψαι χώρου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ ἐπόμενον.